



заедно

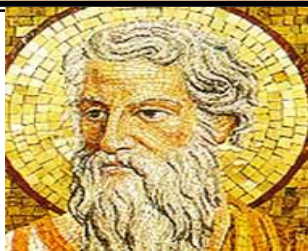
енория
"Св. Павел от Кръста"



брой 59 - ноември 2008

Павел: кой беше той?

4-та част



След трите мисионерски пътувания Павел намира в Йерусалим една християнска общност, която го прима с голяма радост. От друга страна обаче атмосферата в града е много враждебна към него, поради въпроса за езичниците, които стават християни без да спазват старите еврейски обичаи. По този въпрос вече говорихме. Конфликтът се разраства все повече и той е обвинен “защото преди това бяха видели в града с него ефесеца Трофима и мислеха, че Павел го е въвел в храма.” (Деян 21,29) “викайки: мъже израилтяни, на помощ! Тоя човек учи всички навсякъде против народа, против Закона и против това място; при това още и елини въведе в храма, та оскверни това свято място” (Деян 21,28). Само изказването на хилядника на полка, Клавдий Лисий , го спасява от юдеите. Павел успява да вземе разрешение от хилядника да говори на народа: той започва да разказва за своя живот и станалото по пътя към Дамаск, когато му се явява Исус. Народът много внимателно го слуша, но когато Павел казва, че е получил своята мисия от Исус, да проповядва на езичниците започват да роптаят срещу него и хилядният веднага го прибира в затвора. Тук Клавдий Лисий трябва да бичува Павел, но в този момент апостолът разкрива, че е римски гражданин и наказанието не е изпълнено. “На другия ден, като желаше да узнае навярно, в какво го

обвиняват юдеите, освободи го от оковите и заповяда да дойдат първосвещениците и целият им синедрион, па доведе долу Павла и го изправи пред тях” (Деян 22,30). Павел по много интелигентен начин веднага започва да говори за Възкресението. По тази тема има разделение сред юдеите на две групи Садукеи и Фарисеи. Те нямат едно мнение и “множеството се раздвои. Защото садукееите казват, че няма възкресение, ни Ангел, ни дух; а фарисеите признават и едното и другото...И понеже стана голяма смутня, хилядният, уплашен, да не би да разкъсат Павла, заповяда на войниците да слязат и да го грабнат измежду тях и отведат в стана. През нощта яви му се Господ и рече: дерзай, Павле! И както свидетелства за Мене и Йерусалим, тъй трябва да свидетелстваш и в Рим.” (виж Деян 23,8-11).

На другия ден Клавдий Лисий, уплашен от събитията, за да се освободи от Павел го изпраща до управителя Феликс, в град Кесария и там го държат в арест две години, с надеждата да получат пари за освобождаването на Павел, но без никакъв резултат. “като изминаха две години, Феликса замести Порций Фест. И понеже искаше да угоди на юдеите, Феликс остави Павла в окови” (Деян 24,27).

“Тогава първосвещеникът и първенците юдейски му явиха обвиненията си против Павла и, търсейки милост за себе си против него, молеха го да го повика в Йерусалим; а те крояха засада да го убият по пътя” (Деян 25,2-3). Порций Фест бил готов да задоволи искането на юдеите, но Павел искал Кесарев съд.

Лука още е с Павел и пише: “Когато бе решено да отплуваме за Италия, предадоха Павла и няколко други затворници на един стотник, на име Юлий, от Августовия полк. Качихме се на един адрамитски кораб и тръгнахме, като щяхме да плуваме около асийските места. С нас беше Аристарх, македонец от Солун” (Деян 27,1-2).

През време на пътуването докато “плуваха покрай Крит, се подигна срещу кораба бурен вятър, наричан евроклидон.

Корабът биде грабнат тъй, че не можеше да устои на вятъра; и ние се оставихме да ни носят вълните” (виж Деян 27,13-15). Ето думите на Лука: “понеже през много дни не се виждаше ни слънце, ни звезди, па и немалка буря върлуваше, изчезваше нататък всяка надежда да се спасим” (Деян 27,20).

След две седмици виждат, че се приближава земя и успяват да доплуват до нея. След като се спасяват тия, които са с Павел познават, че островът се казва Малта.

Ето пак свидетелство на свети Лука: “След три месеца отплувахме с един александрийски кораб, който бе презимувал на тоя остров и носеше знака на Диоскурите. И стигнахме в Сиракуза, дето останахме три дни. Оттам отплувахме и стигнахме в Ригия; а след един ден, понеже духна от юг, стигнахме на втория ден в Потиоли; там намерихме братя, по чиято молба преседяхме у тях седем дена. И след това тръгнахме за Рим. Тамошните братя, като чуха за нас, излязоха да ни посрещнат до Апиевия площад и до Три кръчми. Като ги видя Павел, поблагодари на Бога и се ободри. Когато дойдохме в Рим, стотникът предаде затворниците на воеводата, а на Павла позволиха да живее отделно с един войник, който го пазеше. (Деян 28,11-16)

“Павел живя цели две години в особена наемна къща и приемаше всички, които отиваха при него, като проповядваше царството Божие и учеше за Господа Исуса Христа с пълно дръзновение, безпрепятствено.” (Деян 28,30-31). С тези думи приключва втората книгата писана от свети Лука, Деяния на Апостолите. Минават две години и той е освободен, защото никой от Палестина не идва за да свидетелства срещу него.

Това, което става след това можем да разберем, чрез посланията на Свети Павел.

През голямо гонение от Нерон (64г) Павел не е в Рим, и вероятно организира четвърто мисионерско пътуване към Испания и Изток. През това време оставя апостол Тит в Крит и апостол Тимотей в Ефес, за да продължават мисията започната от него.

През 66г вероятно той е арестуван и отведен пак в Рим, където учениците го оставят сам: някой от тях са далеко заради проповядването на други народи, някои вече са изоставили вярата в Христа; а християните от Рим от страх от голямото гонение го изоставят и само Лука остава с него.

Павел вече чувства близо своя край и пише на Томотей: “Защото аз вече ставам жертва, и времето на моето отхождане настъпи. С добрия подвиг се подвизах, пътя свърших, вярата опазих; прочее, очаква ме венецът на правдата, който ще ми даде в оня ден Господ, Праведният Съдия; и не само на мене, но и на всички, които са възлюбili Неговото явяване. Побързай да дойдеш при мене скоро. Защото Димас ме остави, понеже обикна сегашния свят, и отиде в Солун; Крискент - в Галатия, Тит - в Далмация. Само Лука е с мене. Вземи Марк и го доведи със себе си, защото ми е нужен по службата.” (2Тим 4,6-11)

Този път римския съд го осъжда на смърт заради вярата му. Обезглавяват го на 29 юни годината не е уточнена, може би 67г. Бидейки римски гражданин не го разпват на кръст. Присъдата е произнесена близо до Рим, на място познато днес с името “Три Фонтана”. Християните погребват тялото му на мястото, където се намира чудесната Базилика “Свети Павел извън Стените”.

Няма свидетелства за да се каже че апостолите Петър и Павел са били убити в Рим по едно и също или по различно време, но е сигурно, че на 29 юни 258г. император Валериян премества телата на двамата Апостоли в Катакомбите на свети Себастиан. След около 100 години Папа Силвестер I премества обратно костите на Павел на предишното място и Император Костантин I през 395г строи над гроба на Апостола Базиликата, която съществува до 1823г., когато един голям пожар я унищожавя. На същото място е построена сегашната Базилика “Свети Павел извън Стените”.

Отец Валтер Горра

Концерт посветен на блажени Евгений Босилков

На 11 ноември 2008 се навършиха 56 години от трагичната гибел на монсеньор Евгений Босилков. По този повод католическата енория в гр. Русе организира и изнесе възпоминателен концерт посветен на блажени Евгений Босилков, в деня на годишнината от мъченичеството му. Точно в 18:00 часа катедралата „Св. Павел от Кръста” притихна под звуците на органа.



На снимката от ляво до дясно: сестра Йола, Лилка Георгиева, Маргарита Пейчева, Дарина Калалиш (диригент), Тотка Иванова (органист), Даниела Федева, Цонка Върбанова, Митко Караджов (органист), Бойко Януаров, Геновева Минева, Маргарита Василчина, Евгения Босилкова, Красимира Димитрова, Люба Йозова, Миша Радулова, Галя Януарова, Мария Терзиева, Люба Тодорова

Дикторът прочувствено разказа за последните дни от живота на мъченика. Покъртителните факти за достойното поведение на монсеньор Босилков пред лицето на мракобесието и терора бяха представени на високо художествено ниво.

Програмата на концерта бе изключително издържана, както по отношение на жанра, така също и по отношение на изпълнението.

Прозвучаха творби на големите майстори на църковна музика. Бе изпълнена и композицията на сестра Кристияна „Евгений Блажен” за хор и орган. Изненадата, която изпълнителите поднесоха бяха две композиции на самия Евгений Босилков, които той е сътворил като млад свещеник – „Вечерен звън” и „Сладка девице” в изпълнение на църковния хор под съпровода на орган.

Трябва да отбележим също така и вдъхновеното изпълнение на църковния хор, както и на двамата органисти – г-н Митко Караджов и г-жа Тотка Иванова. В края на концерта след „Многая Лета” на Бортнянски всички изпълнители бяха сърдечно аплодирани от присъстващите за положените усилия за подготвят и изнесат концерта и да вдъхновят присъстващите в препълнената катедрала слушатели.

Това бе поредната успешна инициатива на отец Валтер Горра, за която трябва от сърце да му благодарим, не само католиците в града, но и източно-православните християни, за които катедралата „Св. Павел от Кръста” е еднакво гостоприемен духовен дом.

Юлия Ангелова

Ново външно осветление инсталирахме от 11 ноември пред нашата църква. Вечер пълна тъмнина обгръща нашия регион. Уличното осветление много често не работи. Опасно е вечер да се движим към църквата.

Новото осветление изтъква красотата на нашият храм и през нощта: фасадата от земята до кулата и двете странични стени са осветени от прожектори. Тъмнината вече не може да скрие от очите на хората нашата хубава църква.

2009г. неделя: Година "В", през седмицата: година I

И тази година са отпечатани литургическите календари за 2009г. Сигурно всички са се спирали за кратко или дълго на страницата с бележките. Между тези бележки се намират три реда, в които четем:

В 2009г: неделя: Година "В"; през седмицата: година I.

За какво става въпрос?

Това са циклите на четивата на Светата Евхаристия, неделна и делнична.

Преди това да видим как е разделена литургичната година (началото ѝ започва с първата неделя на предколедното време и свърши с 34-та неделя на обикновеното време, празника Христос Цар):

1. 4 недели на предколедно време
2. Рождество Христово
3. Коледно време с празниците: Светото Семейство, Дева Мария Богородица, Богоявление и Кръщението Господне.
4. Първата част на обикновеното време (броя на неделите на тази първа част зависи от това, кога се пада Великден)
5. Постното време (което започва от Пепеляна Сряда и продължава 6 недели, от които последната е Връбница, до Пасхалното Тридневие)
6. Великден
7. Пасхалното (или Великденското) време през 7 недели, от които последната е Петдесятница)
8. Втора част на обикновеното време до последната неделя на литургическата година, в която се празнува Христос Цар.

И сега обясняваме за циклите на четивата:

Всеки ден четивата са различни, но свързани с предходните.

Неделните четива (първото, псалма, второто четиво и Евангелието) не са еднакви всяка година. Повтарят се на всеки 3 години. Цикълът се посочва с първите три букви на

латинската азбука “А” “В” “С”. За 2009г се четат четивата от цикъл “В”, в който се акцентира върху Евангелието на Св. Марко (през година “А” Св. Матей, през година “С” Св. Лука. Св. Йоан се чете главно през Пасхалното време на трите цикли). През седмицата първото четиво и псалма (през обикновеното време) се повтаря на всеки 2 години, но Евангелието е еднакво всяка година. Делничният цикъл се посочва с латинската номерация (I през нечетните години и II през четните години). През 2009г се следва година I. През делничните дни на предколедното, коледното, постното и пасхалното време, първото четиво и Евангелието през всяка година са еднакви (т.е. няма два цикъла).

Литургичната година



2010 година:

ще празнуваме три юбилея



В предишния брой на бюлетина оставихме “нашия” отец Иполит Агосто в Русе където нещата се развиваха много добре. В края на месец май 1873г., обаче Никополския епископ монс. Паоли, изпраща телеграма до свещеника. Чрез нея му нарежда да отиде веднага в Букурещ за да се срещнат. Нищо повече! Отец Иполит послушно тръгва за Букурещ и получава новината: избран е от епископа за енорийски свещеник в Браила (Румъния), и на другия ден трябва да бъде там. Отец Иполит обяснява на епископа, че в Русчук и в други села има доста започнати работи и ангажименти, и има нужда да се върне и да ги свърши. Наистина е ангажиран с доста въпроси, не само за Русе но и за други села в, които той служи, и където вече води преговори за да купи земя за да строи църкви: в Гюргиево, Турно Магурелле и Алтеница и още други села. В Гюргево всяка неделя служи литургия от 9.00ч. и в Русе от 10.00ч., докато на другите места той служи два или три пъти на година. Отецът вече е събрал сумите за тези задължения и иска да се върне в Русе за да свърши работата. Но епископът казва че е достатъчно да опише всичките сметки на един лист и да му ги даде. Готово! Отец Иполито се прибра в стаята си и започва да пише това, което иска епископа. След това тръгва за Браила, само с дрехите на гърба си. Пристига в този град и започва веднага своята работа. Не можем да кажем, че отеча е мързелив или без идеи и енергия. След два месеца от пристигането му в Браила вече е готов да започне ремонт в църквата. Подготовката на този ремонт вече е стартирала и много хора помагат за тази цел. Никой, и особено отец Иполито не мисли, че и това може да свърши скоро!

Пак получава телеграма от монс. Парси. “Ела веднага в Пloeц”. Там епископът е за кризмане и иска да се срещне още един път с отец Иполито, който тръгва от Браила за Пloeц.

Какво друго би могъл да направи? Епископът след литургията вика отца в една стая и го пита: “Готов ли си да се върнеш в Русчук?”. Изненадан от тази бърза промяна (не са минали и три месеца!), отец Ипполит е готов със своя отговор: “Там където съм бил един път не ме е страх да се върна!”. “Добре - казва монс. Парси - утре ще тръгнем заедно за Букурещ!”. И този път отец Иполит тръгва само с расото, с което е облечен.

Пристигат в Букурещ. Епископът се прибра в своята резиденция, а отец Ипполито продължава за Русчук. Не е толкова лесно, защото за да се мина на другия бряг на Дунав трябва да се изчака карантина... или да се мина през Сърбия. Свещеникът решава да мине през Сърбия... но няма достатъчно пари за пътуването. Пристига в Гюргево в неделя сутрин и там служи литургия. Хората събират една добра сума, която дават на отца, който веднага тръгва за Турно Магурелле, където същата неделя след обед служи втора литургия, и верните му дават известна сума. Веднага свещеникът потегля към Сърбия. Вече е края на септември и започват големи дъждове. Поради това, пътуването не е много приятно постоянно затъва в кал. Но въпреки това той успява да пристигне до турската граница, където граничарите му вземат паспорта. След това без да му го върнат пускат отца да мине. Той така влиза през Видин. На другия ден отива на пристанището и се обръща към един австрийски агент, който, му помага да се качи на борда на един кораб за Русчук. Тук той е добре познат на митничарите и няма никакъв проблем да влезе макар и без паспорт.

Първата задача в Русе, която си поставя отец Ипполит, е посещение на консулите в града, онези, които толкова много му помагат в миналото. И по времето на тази визита, отецът разбира защо епископ Парси решава тези бързи промени за преместване от Русчук до Брайла и обратно в рамките на три месеца!

Причината за всичко това е пристигането в Русчук на три англичанки монахини от един клон от ордена на пасионистките. Трите монахини са насочени за Русчук за да преподават в училището. Те бяха майка Йоаттим, супериорка,

майка Игнация Стюард и сестра Агата Кенни, учителки. Супериорката и сестра Агата не познават друг език освен английски, и заради това епископът мисли, че е добре да има свещеник, който знае техния език. Така в Русчук идва отец Джироламо Смит, и той е англичанин (виж забележката на последната страница).

Причината да се върне пак в Русчук отец Иполито Агосто са протестите на консулите (особено френския и италианския), които не са доволни от отец Джироламо и от втория свещеник, който е с него - отец Игнат Д'Алессандро. Консулите заедно пишат писмо до монс. Парси, с което обясняват на епископа, че за доброто на енорията в Русе трябва да върне отец Иполито, защото "тези двамата заедно не успяват да извършат това, което отец Иполито сам изпълняваше".

През време на отсъствието на отец Иполито в Русчук нищо не е променено, освен идването на трите сестри англичанки. Те са на квартира в една голяма къща на г-н Херман, и в същата сграда отварят училище, което е достатъчно посещавано, но приходите, които училището събира не покриват дори разходите за наема на къщата. Заради това през тези три месеца епископът вече е изпратил около 2000 франка на сестрите за да покрият разходите. Виждайки това нещо, отец Иполито разбира, че не може да продължават по този начин, за да не затрудняват епископа. Тогава предоставя къщата си на сестрите за тях и за училището, а той отива да живее в къщата на г-н Лука Кличан близо до Хотел "Лондон", отдалечена от църквата на около десет минути. Консулите не са много доволни от това решение, но се съгласяват когато свещеникът обяснява, че това е за доброто на мисията.

Отец Иполито се премества, но бидейки сам без никой, който може да му помага за ежедневните работи, поискал от католическите села да изпратят някой за да му помага. Учителят на Ореш изпраща едно момче на 12-13 години, което е много пъргаво в работата и с добра воля.

Казахме, че къщата не беше много далеч от църквата, обаче не му е много лесно, особено в лошо време и с калните улици.

Често се прибира с мокри крака и няма огън в къщи за да се отоплява. Но е още млад и търпи всичко.

В края на 1873г, на 28 декември, свещеника е извикан от една госпожа в Гюргево, която му обяснява че в друго село едно младо семейство иска да сключи брак и да кръщава детето си. Свещеникът взема от параклиса на Гюргево, необходимите неща за да служи литургия, в къщата на младоженците. След около осем часа пътуване вечерта пристигнат в това село. Те са приготвили една стая за него и една в която да се служи литургията. След вечеря свещеника се прибира в стаята за да си почива и сутринта много рано изповядва младоженците, служи литургия през време, на която благославя брака и кръщава детето. След това Отец Ипполит е готов за тръгване към Русчук. Само едно кафе и... изведнъж започва голяма буря със сняг и вихрушка. Отецът мисли да почака за да мине бурята,



Ипполито Агосто

обаче тя вместо да намалява още повече се засилва. След три часа бурята свършва, той решава да си тръгне, обаче конете не мърдат нито крачка от мястото си.

Той трябва да се прибере при всеки случай, защото трябва да служи литургията в Русчук за благодарност за края на годината.

Решителен човек, е отец Ипполито Агосто и не се плаши от нищо, обаче голяма опасност го очаква този път.

За да узнаем как продължи това събитие ще очакваме следващия брой!

Отец Валтер Горра

Свидетелството за свещеника, отец Джироламо Смиidt, което открих скоро, обяснява нещо, което до сега не беше ясно. Над камбанарията на югоизточния фронтон е записано : HENRICO V PAR. т.е. Хенрих пети енорийски свещеник (виж “Заедно” брой 57). Но до сега знаехме само за четирима енорийски свещеника за Русе през този период. Вероятно с времето са се загубили следите на отец Джироламо Смиidt, който е енорийски свещеник в Русчук само за три месеца през 1873г. След внимателно търсене по регистрите съставих целия списък на енорийските свещеници служили в русенската енория „Свети Павел от Кръста” - Русе

1/a	отец	ИППОЛИТО АГОСТО	1870-1873г
2	отец	ДЖИРОЛАМО СМИДТ	1873г
1/б	отец	ИППОЛИТО АГОСТО	1873-1884г
3	отец	ЛУДВИГ ХАЙНИШ	1884-1888г
4	отец	СТАНИСЛАВ ПЕТРОВ	1888-1890г
5	отец	ХЕНРИХ ДУЛСЕ	1890-1892г
6	отец	ДУНСТАН МАК-ГИРК	1892-1895г
7	отец	АЛОИЗИ БЛАКЕЛИ	1895-1898г
8/a	отец	БОНАВЕНТУРА ВЕРБЕРКТ	1898-1911г
9	отец	АНАСТАС ВЕННЕР	1911-1917г
8/б	отец	БОНАВЕНТУРА ВЕРБЕРКТ	1917-1927г
10/a	отец	ИЗИДОРО ДЕЛЛИН	1927-1929г
11	отец	ЕВГЕНИ БОСИЛКОВ	1929-1934г
12	отец	ФАБИЯНО КНОБЕН	1934-1936г
13/a	отец	ХЕНРИХ ЯНСЕН	1937-1947г
14	отец	ЕВАРИСТ КУЙПЕРС	1947-1948г
13/б	отец	ХЕНРИХ ЯНСЕН	1948-1949г
14	отец	ДОМИНИЧИ СТАКЛАРОВ	1949г
15	отец	ДАМЯН ТАЛЕВ	1949-1952г
10/б	отец	ИЗИДОРО ДЕЛЛИН	1952г
16/a	отец	АЛФОНС ДРАКОВ	1952-1955г
17	отец	ЙОСИФ МИНЧЕВ	1955-1957г
16/б	отец	АЛФОНС ДРАКОВ	1957-1959г
18	отец	КИРИЛ ЯКОВ	1959-1979г
19	монс.	САМУИЛ ДЖУНДРИН	1979-1995г
20	отец	ВИНЧЕНЦО СПАГОНЕ	1996-2000г
21	отец	ВАЛТЕР ГОРРА	от 29.06.2000г

Койчо и Страхил, Дякони!

На 15 Ноември 2008 г в Белене в препълнената църква в присъствието на Папския нунций Януш Болонек монсиньор Петко и свещеници от цялата епархия, Койчо Димов и Страхил Каваленов подкрепени от молитвите на цялата общност приеха дяконството. Епископа възложи ръце над тях за да се излее обилно благодатта на Светия Дух. Дякон (от гръцки *diakonos* - служител) е първата степен на свещенството, учредена ще от самите апостоли (Деян 6,1-6). “В тия дни, когато учениците се умножаваха, произлезе между елинистите ропот против евреите, задето вдовиците им не били пригледвани при разпределяне всекидневните дажби. Тогава дванайсетте апостола, като свикаха цялото множество ученици, казаха: не е добре ние да оставим словото Божие и да се грижим за трапезите. Затова, братя, погрижете се да изберете измежду вас седем души с добро име, изпълнени с Дух Светий и с мъдрост, които ще поставим на тая служба; а ние постоянно ще пребъдваме в молитва и в служба на словото. Това предложение се понрави на цялото множество; и избраха Стефана, мъж изпълнен с вяра и Дух Светий, Филипа и Прохора, Никанора и Тимона, Пармена и Николая, прозелит от Антиохия, които поставиха пред апостолите, а те, Като се помолиха, възложиха ръце на тях.” (Деян 6,1-6) Това , което е станало тогава става и сега в още по-пълна степен , защото самите ние сме участници в това дело. Познавам Койчо от 2002г, а Страхил виждах за втори път, но не ми беше трудно да усетя, че това което се случва е огромна благодат както за тях така и за цялата ни общност. Сияещите лица на двамата дякони ни разкриват , че нашите молитви са чути. Както каза епископ Петко в своята проповед нашите сърца трябва да плачат за хора достойни да проповядват Евангелието и Господ ще ни ги изпрати. Първият дар, който те получиха от Епископа е Библията. Дарът , който ние като миряни им поднасяме е нашата благодарността с

пожелание за живот отдаден на Христа станал “дякон”, т.е. слуга на всички.

Тотка Иванова

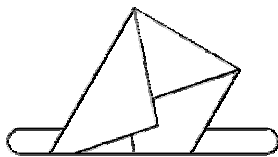
15 ноември
Дяконството на
Койчо Димов
и
Страхил Каваленов



Празнувахме тези тайнства

26 октомври:
венчавка на
Любомир
и
Цонка





Предколедно и коледно време

30 ноември:	първа предколедна неделя	10.00ч
7 декември:	втора предколедна неделя	10.00ч
8 декември:	непорочно зачатие на Бл. Дева Мария	10.00ч
14 декември:	трета предколедна неделя	10.00ч
21 декември:	четвърта предколедна неделя	10.00ч
24 декември:	Бъдни Вечер	23.00ч
25 декември:	Рождество Христово	10.00ч
28 декември:	Светото Семейство	10.00ч
1 януари:	Дева Мария Богородица	11.00ч
4 януари:	втора неделя след Рождество Христово	10.00ч
6 януари:	Богоявление	10.00ч
11 януари:	Кръщение Господне	10.00ч

и ето ви белег:
ще намерите Младенец повит,
лежащ в ясли.
И внезапно се яви с Ангела
многобройно воинство небесно,
което хвалеше Бога и казваше:
слава във висините Богу,
и на земята мир

